

גיבורי העל החדשים



הטרנד הקולנועי הזה צריך להיות אהוד עליי. אבל אני חש מבוכה תרבותית כשרוב ערכו של הסרט מתמצה בעיני הגיל והוא נעשה בעיקר לתפארת הזקנה. אף אחר לא היה מתרשם, למשל, מתעלוליה של תבורת מרגלים לשעבר המככבת בסרט "רד" אילו הגיל הממוצע של הבריה היה 40 או 50. אבל כשהוא עולה ל-70, הסרט נהיה להיט בקופה. המסר הנסתר שלו, כמו גם של סרטים טובים אחרים ("נב" רסקה") מאותו ה'אנר': בני 70 ומעלה הם אנשים נורמליים. אין להם קרניים וזקנתם לא שחקה את היכולות השכליות, הפיזיות והסקסיות שלהם. כוחם במותניהם. הם שולפים יותר

עוד מעט אהיה בן 70. גיל מתאים להפוך לכוכב קולנועי. אינני מתברח: מסכי הקולנוע מוצפים שגיבוריהם וגיבורותיהם עברו, חלקם מזמן, את משוכת גיל 65 לנשים ו-67 לגברים.

מבריקה של רשימת סרטים שבועית עולה כי אלה מתחלקים לשתי קטגוריות: סרטים לילדים וסרטים על ועם בנות ובני 60, 70, 80... בקטגוריה של סרטים לילדים אני כולל את סרטי המדע והלא-מדע הבריוני, את סרטי ההרפתקאות ואת סרטי הפעולה עם גיבור/גיבורה כלייכר לים. בשתי מילים, סרטי אגדות.

מה מחוץ לאגדות? סרטים על זקנים (גברים ונשים) המתגברים על זקנתם. מגשימים חלומות. יוצאים למסעות. בונים אימפריות. פורצים לבנקים. מהמרים בבתי קזינו. חוזרים לרגל ולחטל. טסים לחלל. מתאהבים ועושים סקס. הרבה מאוד סקס. הגברים הודות לוויאגרה, הנשים הודות לפלאי הטבע. חלפו הימים בהם שחקן ושחקנית קולנוע נפרדו בגיל כזה מהד קריירה על המסך. עכשיו יש להם ולהן ביקוש רב.

אפשר להציע כמה וכמה הסברים לדיכוי סרטי גיל ה-70 פלוס והצלחתם. הסברים תרבותיים (הגעגועים לעבר שאבד) סוציולוגיים (חזרת בני ה-30 וה-40 לחיק ההורים) ופסיכולוגיים (הקשר המיוחד בין סבתא וסבא לנכדיהם). ברצוני להציע הסבר אחר – כלכלי – ולהתחיל בשאלה: מי הולך כיום לבתי קולנוע? אנשים בגיל הביניים שקועים בפרנסה, בקריירה, בגידול ילדים. בקושי יש להם פנאי לטלוויזיה. את התוכניות האהובות הם מקליטים ורואים בשעות הלילה על מסך המחשב או מושכים מ-VOD. באולמות הקולנוע בולטים פנסיונריות ופנסיונרים. הם רוב הקהל, הם רוב קוני הכרטיסים, והם לא מעוניינים לצפות ביפוי ויפות בגילאי ילדיהם ומטה. הבעיות של בני 30 עד 50 לא מרחבות לליבם של בני 65 ו-75. הם רוצים לראות על המסך שיח של הראשים הלבנים. כדי למשוך אותם לאולם החשוך צריך, לכן, לעשות סרטים עליהם.

לפי תחזיות דמוגרפיות, חלקם של בני 65 ומעלה באוכלוסיית תבל יגדל במהירות, מ-600 מיליון כיום ל-1.3 מיליארד בעוד שני עשורים. במדינות המערב הם לא רק קהל העתיד של תעשיית הקולנוע, הם קהל ההווה שלה.

בני ה-65 וה-75 רוצים לראות על המסך שיח של הראשים הלבנים. כדי למשוך אותם לאולם צריך לעשות סרטים עליהם. במערב הם לא רק קהל העתיד של תעשיית הקולנוע, הם קהל ההווה



מהר ומבינים את העולם יותר טוב. אין, אפוא, שום סיבה לחי שוש מתקתוק השעון: גיל 70 בעשור השני של המאה ה-21 כמוהו כגיל 50 בעשור האחרון של המאה ה-20. תקופת הפריחה השנייה בחייה.

הרשו לי, צופי הסרטים על מבוגרים מופלאים, לחלוק אתכם את ניסיוני. יש תהליכים ביולוגיים בלתי הפיכים, והסרטים המספרים סיפור אחר. משקרים. מבלפים. משתמישים בסוגיית הגיל כדי לטעון שאין סוגייה של גיל. נראה לי, לפיכך, כי טעיתי (כנראה משום שחלפו שנים כה רבות מאז שימשת מבקר קולנוע) כשראיתי בסרטי גיל ה-70 קטגוריה קולנועית נפרדת. הם לא: הם חלק מהסוגה ששמה סרטי אגדות לכל גיל. ■